

Przyszłość dla Ameryki i 18 lipca 2020 - Numer szósty

Choraży

Jeff Pippenger

2023-09-23

A po trzech i pół dniach duch życia od Boga wstąpił w nich i stanęli na nogi; wielki strach padł na tych, którzy ich zobaczyli. I usłyszeli donośny głos z nieba, mówiący do nich: Wstąpcie tutaj. I wstąpili do nieba w obłoku, a ich wrogowie patrzyli na nich. Objawienie 11,11-12.

Po tym, jak zostali zdeptani na ulicy, Eliasz i Mojżesz otrzymują Pocieszyciela i wtedy stają na nogi. Kości w dolinie Ezechiela najpierw słyszą hałas, a potem doświadczają drżenia, ale wciąż są bez oddechu.

Więc prorokowałem, jak mi nakazano: a gdy prorokowałem, rozległ się szum, i oto drżenie, i kości zbliżyły się, kość do swojej kości. A gdy patrzyłem, oto ścięgnięta i ciała pojawiły się na nich, a skóra pokryła je z wierzchu; lecz nie było w nich tchnienia. Ezechiel 37:7, 8.

Gdy ciała zostaną na nowo złożone, usłyszą przesłanie czterech wiatrów.

Wtedy rzekł do mnie: Prorokuj do wiatru, prorokuj, synu człowieczy, i powiedz wiatrowi: Tak mówi Pan Bóg: Przyjdź z czterech wiatrów, o duchu, i tchnij na tych poległych, aby ożyli. I prorokowałem, jak mi rozkazał, i duch wstąpił w nich, i ożyli, i stanęli na swoich nogach, bardzo wielkie wojsko. Ezechiel 37:9, 10.

Wszyscy prorocy zapowiadają koniec świata, więc fragment z Ezechiela stwarza dylemat dla tych, którzy chcą ominąć poselstwo dwóch proroków z jedenastego rozdziału Objawienia. Oczywiście, dla tych, którzy chcą odrzucić to poselstwo, najłatwiejszym kłamstwem, jakie mogą sobie powiedzieć, jest to, że jedenasty rozdział Objawienia to jedynie historia przedstawiająca rewolucję francuską i nie ma zastosowania do końca świata. Jeśli jednak przyjmujesz założenie, że nawet jedenasty rozdział Objawienia wskazuje na koniec świata, to musisz pogodzić się z faktem, że potężna armia na końcu świata, która ogłasza poselstwo trzeciego anioła głośnym wołaniem, jest przedstawiona jako martwa i wskrzeszona, zanim stanie jako Boża armia.

A potem rzekł do mnie: Synu człowieczy, te kości to cały dom Izraela; oto mówią: Kości nasze wyschły, nasza nadzieja przepadła, jesteśmy odcięci. Dlatego prorokuj i powiedz im: Tak mówi Pan Bóg: Oto, mój ludu, otworzę wasze groby i wyprowadzę was z waszych grobów oraz wprowadzę was do ziemi Izraela. I poznacie, że Ja jestem Pan, gdy otworzę wasze groby, mój ludu, i wyprowadzę was z waszych grobów. I włożę w was mego ducha i będziecie żyć, i osadzę was w waszej własnej ziemi; wtedy poznacie, że Ja, Pan, to powiedziałem i to uczyniłem — mówi Pan. Ezechiel 37:11-14.

Chrystus wstąpił do nieba w obłoku i powraca wśród obłoków, a obłoki symbolizują aniołów. Mojżesz i Eliasz wstępują do nieba w obłoku, który przedstawia poselstwo trzeciego anioła,

lecącego środkiem nieba podczas prawa niedzielnego w Stanach Zjednoczonych. Mojżesz i Eliasz wstępują do nieba podczas prawa niedzielnego w związku z poselstwem islamu.

Izajasz wskazuje wiele prawd związanych z tą historią — właśnie w tym samym fragmencie, na który powołał się Jezus, aby wskazać na swoją działalność. Jezus posłużył się prorokami Eliaszem i Elizeuszem jako przykładami tego, że prorocze przesłanie nie zostało przyjęte przez ich rodaków, co natychmiast rozgniewało członków kościoła w Nazarecie i sprawiło, że usiłowali go zabić.

Duch Pana Boga jest nade mną, ponieważ Pan namaścił mnie, abym głosił dobrą nowinę pokornym; posłał mnie, abym opatrzył rany złamanych na sercu, ogłosił wyzwolenie jeńcom i otwarcie więzienia dla tych, którzy są związani; aby ogłosić miłościwy rok Pana i dzień pomsty naszego Boga; pocieszyć wszystkich, którzy opłakują; aby tym, którzy opłakują w Syjonie, dać zamiast popiołu — ozdobę, olejek radości zamiast żałoby, szatę chwały zamiast ducha przygnębienia; aby nazwano ich drzewami sprawiedliwości, nasadzeniem Pana, aby On był uwielbiony. I odbudują starożytne ruiny, podźwigną dawne spustoszenia, naprawią zrujnowane miasta, spustoszone przez wiele pokoleń. A cudzoziemcy będą paść wasze trzody, a synowie obcych będą waszymi oraczami i winogrodnikami. Lecz was nazwą Kapłanami Pana, będą was zwać Sługami naszego Boga; będziecie korzystać z bogactw narodów i ich chwałą będziecie się chlubić. Za waszą hańbę otrzymacie podwójnie; zamiast zniewagi będą się radować swoim dziełem; dlatego w swojej ziemi posiadą podwójną część; radość wieczysta będzie im dana. Bo Ja, Pan, miłuję sprawiedliwość, nienawidzę grabieży w ofierze całopalnej; pokieruję ich dziełem w prawdzie i zawrę z nimi wieczne przymierze. A ich potomstwo będzie znane wśród narodów, a ich latorośl wśród ludów; wszyscy, którzy ich ujrzą, poznają, że są potomstwem, które Pan pobłogosławił. Bardzo się rozraduję w Panu, moja dusza będzie się radować w moim Bogu; bo oblekł mnie w szaty zbawienia, okrył mnie płaszczem sprawiedliwości, jak oblubieniec stroi się w ozdoby, a oblubienica zdobi się swymi klejnotami. Bo jak ziemia wydaje swój pęd, a ogród sprawia, że to, co w nim zasiano, wschodzi, tak Pan Bóg sprawi, że sprawiedliwość i chwała rozkwitną przed wszystkimi narodami.

Ze względu na Syjon nie będę milczał, a ze względu na Jerozolimę nie spocznę, aż jej sprawiedliwość zabłyśnie jak zorza, a jej zbawienie jak pochodnia, która płonie. I narody ujrzą twoją sprawiedliwość, a wszyscy królowie twoją chwałę; i będziesz nazwany nowym imieniem, które Pan nada swymi ustami. Będziesz też koroną chwały w ręku Pana i królewskim diademem w dłoni twego Boga. Nie będziesz już zwana Porzucona, i twoja ziemia nie będzie już zwana Spustoszona; lecz będziesz zwana Hefsyba, a twoja ziemia Beula, bo Pan ma w tobie upodobanie, a twoja ziemia będzie poślubiona. Bo jak młodzieniec poślubia dziewczynę, tak twoi synowie poślubią cię; i jak oblubieniec raduje się z oblubienicy, tak twój Bóg będzie się radował z ciebie. Na twoich murach, Jerozolimie, postawiłem strażników; nie będą milczeć dniem ani nocą. Wy, którzy przypominacie Panu, nie milczcie. I nie dajcie mu spokoju, dopóki nie utwierdzi i nie uczyni Jerozolimy chwałą na ziemi. Pan przysiągł na swoją prawicę i na ramię swojej mocy: Zaiste, już nie wydam twój zboża na pokarm twoim wrogom, a synowie cudzoziemców nie będą pić twój wina, nad którym się trzymałeś. Lecz ci, którzy je zebrali, będą je jeść i chwalić Pana; a ci, którzy je zgromadzili, będą je pić w dziedzińcach mojej świątyni. Przechodźcie, przechodźcie przez bramy; przygotujcie drogę ludowi; usypujcie, usypujcie gościniec; usuńcie kamienie; wnieście sztandar dla ludu. Oto

Pan ogłosił aż po krańce ziemi: Powiedzcie córce Syjonu: Oto przychodzi twoje zbawienie; oto jego zapłata jest z nim, a jego dzieło przed nim. I nazwą ich ludem świętym, odkupionymi Pana; a ciebie nazwą: Poszukiwana, Miasto nie opuszczone. Izajasza 61:1–62:12.

Pan zawiera „wieczne przymierze” ze stu czterdziestoma czterema tysiącami, którzy wcześniej byli „opuszczeni”, lecz potem stają się „miastem”, które „nie jest opuszczone”. Byli „spustoszeni” i martwi na ulicy. Izajasz określa ich jako „kapłanów Pana”, „sług” Pana, „lud święty” oraz „strażników” na murach Syjonu.

W przeciwieństwie do tych, którzy cieszyli się z powodu ich martwych ciał, Bóg następnie raduje się z nich „jak oblubieniec weseli się z oblubienicy.” Oblubienica została wtedy przygotowana. Podobnie jak w obietnicy dla Filadelfii Pan daje im „nowe imię” i określa ich imię jako „Hephzibah” i „Beulah.” „Hephzibah” znaczy „moje upodobanie jest w niej”, a „Beulah” znaczy „poślubić.” Pan poślubia tych reprezentowanych przez Eliasza i Mojżesza.

Zadaniem, które im powierzono, jest przygotowanie drogi na Drugie Przyjście Chrystusa poprzez głoszenie „dobrej nowiny” o Chrystusie i Jego sprawiedliwości „aż do końca świata”. Zostali namaszczeni przez Pocieszyciela podczas wylania Ducha i wtedy zostaną podniesieni „jak sztandar”, gdy „wielki głos z nieba” powie do nich: „Wstąpcie tu”. Wtedy będą jak „korona chwały” i „królewski diadem” w ręku Pana. Zachariasz tę samą koronę określa jako sztandar, a także umieszcza to wydarzenie w czasie późnego deszczu.

A Pan, ich Bóg, zbawi ich w owym dniu jako trzodę swego ludu; albowiem będą jak kamienie korony, wzniesione jak chorągiew nad jego ziemią. O, jak wielka jest jego dobroć i jak wielkie jest jego piękno! Zboże rozweseli młodzieńców, a młode wino panny. Proście Pana o deszcz w czasie późnego deszczu; tak Pan uczyni jasne obłoki i da im ulewne deszcze, każdemu trawę na polu. Zachariasza 9:16–10:1.

Będą „trzodą Jego ludu”, lecz Pan ma drugą trzodę, która wówczas wciąż jest w Babilonie, i którą również wezwie. Ich zadaniem będzie odbudować „stare” pustkowia i „spustoszenia” wielu pokoleń. To oni będą tymi, którzy powrócą i odnowią dawne ścieżki, odrzucone i zakryte wewnątrz adwentyzmu i poza nim. Powrócą do mileriańskich prawd podstawowych i przedstawią je w ich czystości adwentyzmowi laodycejskiemu, a także przekażą poselstwo tym poza adwentyzmem dotyczące „starych” prawd związanych z Bożym prawem, zwłaszcza sabatu. Czyniąc to, wykorzystają dzieje wielu pokoleń, aby zilustrować nową historię. Ich dzieło będzie się toczyć podczas późnego deszczu, gdy sądy Boże są na ziemi. Gdy Pan swoją prawicą podniesie ich jako sztandar, cały świat, który wcześniej radował się nad ich martwymi ciałami leżącymi na ulicy, ujrzy ten sztandar i usłyszy ostrzegawczą trąbę strażników.

Wy wszyscy mieszkańcy świata, wy, co mieszkacie na ziemi, patrzcie, gdy podniesie znak na górach; a gdy zadmie w trąbę, słuchajcie. Izajasza 18:3.

W rozdziale jedenastym Apokalipsy, gdy ci, którzy radowali się nad ich trupami, zobaczyli, jak stanęli na nogi, "wielki strach padł na tych, którzy ich zobaczyli".

Wtedy Asyryjczyk padnie od miecza, nie od miecza potężnego męża; i pożre go miecz, nie człowieka pospolitego; lecz on ucieknie przed mieczem, a jego młodzieńcy zostaną pokonani. Uda się do swej warowni ze strachu, a jego książęta złączą się sztandarowi, mówi Pan, którego ogień jest na Syjonie, a piec w Jerozolimie. Izajasza 31:8–9.

Wszystkie świadectwa proroka zbiegają się w Księdze Objawienia. Asyryjczyk symbolizuje króla północy z Daniela 11:40–45, który dojdzie do swego kresu, a nikt mu nie pomoże. Gdy sto czterdzieści cztery tysiące, będący Bożymi strażnikami, zadną w trąbę, cały świat usłyszy i ulęknie się. Ci, których przedstawiają dwaj prorocy, zostaną „namaszczeni” przez Pocieszyciela, „aby zwiastować dobrą nowinę”, czyli „wieści ze wschodu i z północy”, które „zatrwożą” króla północy w Daniela 11:44 i wyznaczają początek prześladowań związanych z kryzysem prawa niedzielnego. W tym czasie poganie odpowiedzą na wezwanie, by wyjść z Babilonu, i przyjść, by przyłączyć się do kapłanów Pana, którzy są również przedstawieni jako „korzeń Jessego”, wskazując tym samym biblijną metodologię, której użyją, aby przekazać poganom ostrzegawcze poselstwo.

I w owym dniu pojawi się korzeń Jessego, który stanie jako znak dla narodów; do niego będą się zwracać poganie, a chwalebne będzie miejsce jego spoczynku. I stanie się w owym dniu, że Pan po raz drugi wyciągnie swą rękę, aby odzyskać resztkę swego ludu, która ocalała, z Asyrii i z Egiptu, z Patros i z Kusz, z Elamu, z Sinear, z Chamatu i z wysp morskich. I podniesie znak dla narodów, zgromadzi wygnańców Izraela i rozproszonych z Judy zbierze z czterech krańców ziemi. Izajasza 11:10–12.

Pan zgromadził swój lud 11 września 2001 roku z przesłaniem, które określiło atak islamu jako nadejście trzeciego biada. Pan ponownie, po raz drugi, gromadzi swój lud po tym, jak byli martwi na ulicy. Kiedy to czyni, ci zgromadzeni są określani jako „wyrzuceni z Izraela”, „rozproszeni z Judy”. Zostali wyrzuceni na ulice 18 lipca 2020 roku, lecz są zgromadzeni po raz drugi, aby być sztandarem, który zgromadzi inne stado Boże, które wciąż jest w Babilonie. Zgromadzenie tych, którzy wciąż są w Babilonie, rozpoczyna się wraz z wprowadzeniem prawa niedzielnego w Stanach Zjednoczonych, które jest drugim z dwóch głosów w osiemnastym rozdziale Księgi Objawienia.

Pierwsze zgromadzenie miało miejsce 11 września 2001 roku, kiedy islam uderzył w Stany Zjednoczone. Jako sztandar, który ma być po raz drugi zgromadzony, są przedstawieni jako korzeń Jessego, który jest symbolem przedstawiającym dzieło Alfa i Omegi, ukazujące koniec czegoś wraz z początkiem czegoś. Pierwsze zgromadzenie zostało naznaczone islamskim uderzeniem na Stany Zjednoczone i ilustruje oraz identyfikuje islamskie uderzenie na Stany Zjednoczone jako drugie zgromadzenie. Gdy korzeń Jessego stanie jako sztandar dla pogan, jego „odpoczynek” będzie chwalebny, ponieważ sztandar poprowadzi tych, którzy wciąż są w Babilonie, z powrotem do biblijnej starej ścieżki szabatu dnia siódmego, tym samym wyznaczając wzniesienie sztandaru dla pogan w czasie kryzysu prawa niedzielnego.

„Sztandar” najpierw przechodzi proces oczyszczenia, który został zilustrowany w trzecim rozdziale Księgi Malachiasza, w dwóch oczyszczeniach świątyni dokonanych przez Chrystusa oraz oczywiście w przypowieści o dziesięciu pannach pod koniec ruchu millerowskiego. Proces

oczyszczenia na początku zostaje powtórzony co do joty na końcu i jest przedstawiony przez Izajasza w związku z pojedynczą tablicą, która została wzmiankowana w księdze. Bunt adwentyzmu to fałszywa tablica sporządzona w 1863 roku, mająca na celu odrzucenie i zastąpienie dwóch tablic wspomnianych w drugim rozdziale Księgi Habakuka.

Teraz idź, zapisz to przed nimi na tablicy i zanotuj w księdze, aby pozostało na przyszły czas, na wieki wieków: Że jest to lud buntowniczy, kłamliwe dzieci, dzieci, które nie chcą słuchać prawa Pana: Którzy mówią do widzących: Nie patrzcie; a do proroków: Nie prorokujcie nam rzeczy słusznych, mówcie nam miłe rzeczy, prorokujcie ułudy; Zejdźcie z drogi, odstępście ze ścieżki, sprawcie, by Święty Izraela ustąpił sprzed nas. Dlatego tak mówi Święty Izraela: Ponieważ gardzicie tym słowem, polegacie na ucisku i przewrotności i na tym się opieracie, przeto ta nieprawość będzie wam jak pęknięcie gotowe runąć, wybrzuszone w wysokim murze, którego rozpad przychodzi nagle, w jednej chwili. I rozbije go jak rozbicie naczynia garncarskiego, roztrzaskanego na kawałki; nie oszczędzi, tak że w jego rozbiciu nie znajdzie się skorupa, aby zaczerpnąć żaru z paleniska albo zaczerpnąć wody z cysterny. Bo tak mówi Pan Bóg, Święty Izraela: W nawróceniu i spoczynku będziecie zbawieni; w ciszy i ufności będzie wasza siła; lecz nie chcieliście. Lecz powiedzieliście: Nie, uciekniemy na koniach — dlatego będziecie uciekać; i: Pojedziemy na szybkich rumakach — dlatego szybcy będą ci, którzy was ścigają. Tysiąc ucieknie na zgromienie jednego; na zgromienie pięciu będziecie uciekać, aż pozostaniecie jak maszt na szczycie góry i jak chorągiew na wzgórzu. Dlatego Pan będzie czekał, aby móc okazać wam łaskę, i dlatego będzie się wywyższał, aby zmiłować się nad wami; bo Pan jest Bogiem sprawiedliwości; błogosławieni wszyscy, którzy na niego czekają. Gdyż lud zamieszka na Syjonie w Jerozolimie; nie będziesz już płakać; na głos twojego wołania okaże ci wielką łaskę; gdy je usłyszysz, odpowie ci. Izajasz 30:8-19.

W 1863 roku adwentyzm rozpoczął proces odrzucania proroczego przesłania Williama Millera, przedstawionego na dwóch świętych tablicach Habakuka. Jezus ukazuje koniec poprzez początek. W tym fragmencie buntownicy z początków adwentyzmu reprezentują także buntowników na końcu adwentyzmu. W obu przypadkach bunt oznacza odrzucenie proroczego przesłania i metodologii każdej z tych historii, gdy mówią do "widzących": "Nie patrzcie", a do proroków: "Nie prorokujcie nam rzeczy słusznych, mówcie do nas pochlebne rzeczy, prorokujcie złudzenia".

Oni także postanawiają porzucić drogę, gdy ogłaszają: „Zejdźcie z drogi, zboczcie ze ścieżki, usuńcie sprzed nas Świętego Izraela”. Droga sprawiedliwych to „stare ścieżki” z Księgi Jeremiasza, rozdział szósty, wersety 16–17. Buntownicy postanawiają nie kroczyć w prawdach fundamentalnych ani nie zważać na głos trąby, dętej przez strażników, którzy zostali wzbudzeni, reprezentujących ruch millerowski oraz ruch Future for America.

Tak mówi Pan: Stańcie na drogach i patrzcie, i pytajcie o dawne ścieżki: gdzie jest dobra droga; idźcie nią, a znajdziecie odpocznienie dla dusz waszych. Lecz oni powiedzieli: Nie pójdziemy nią. Nadto postawiłem nad wami stróżów, mówiąc: Słuchajcie głosu trąby. Lecz oni powiedzieli: Nie będziemy słuchać. Przeto słuchajcie, narody, i poznaj, o zgromadzenie, co jest wśród nich. Słuchaj, ziemio: oto sprowadzę zło na ten lud, owoc ich zamysłów, ponieważ nie słuchali moich słów ani mojego prawa, lecz je odrzucili. Jeremiasz 6:16–19.

Odmowa buntowników, by kroczyć starymi ścieżkami, jest także przedstawiona jako ich pragnienie, aby „Święty Izraela zniknął sprzed ich oblicza”, i oznacza odrzucenie poselstwa okrzyku o północy, opartego na Alfie i Omedze, które ilustrują koniec adwentyzmu początkiem.

Mieli jasne światło ustawione za nimi na początku ścieżki, które — jak powiedział mi anioł — było „okrzykiem o północy”. To światło świeciło wzdłuż całej ścieżki i dawało światło ich stopom, aby nie potknęli się.

Jeśli mieli oczy utkwione w Jezusie, który szedł tuż przed nimi, prowadząc ich do miasta, byli bezpieczni. Lecz wkrótce niektórzy znużyli się i mówili, że miasto jest bardzo daleko, a spodziewali się wejść do niego wcześniej. Wówczas Jezus dodawał im otuchy, podnosząc Swoje chwalebne prawe ramię, a z Jego ramienia wychodziło światło, które jak fala przetaczało się nad adwentowym zastępem, i wołali: „Alleluja!”. Inni pochopnie odrzucili światło za sobą i mówili, że to nie Bóg prowadził ich tak daleko. Światło za nimi zgasło, pozostawiając ich stopy w całkowitej ciemności, i potknęli się, stracili z oczu cel i Jezusa, i spadli ze ścieżki w dół, do ciemnego i niegodziwego świata poniżej. Chrześcijańskie doświadczenia i nauki Ellen G. White, 57.

Proces oczyszczania przedstawiony przez wołanie o północy tworzy dwie klasy czcicieli, a rozdział trzydziesty Księgi Izajasza przedstawia brak oliwy u głupich panien jako niezdolność zaczerpnięcia wody lub ognia, które obydwa są symbolami Pocieszyciela, gdy Izajasz pisze: "którego zniszczenie przychodzi nagle, w jednej chwili. I rozbije je, jak się rozbija naczynie garnarza, rozbite na kawałki; nie oszczędzi, tak że w jego roztrzaskaniu nie znajdzie się skorupa, by zaczerpnąć ognia z paleniska ani by zaczerpnąć wody z cysterny." Ich sąd przychodzi "nagle", co przedstawia wołanie o północy, gdy stwierdzają, że jest już za późno, by zdobyć oliwę. Ogień i woda w świadectwie Izajasza są po prostu kolejnym przedstawieniem oliwy w przypowieści o dziesięciu pannach. Oliwa, woda i ogień reprezentują charakter, oznaczają poselstwo, a także obecność Pocieszyciela. Żadnego z tych symboli nie można zdobyć, gdy sąd nad dziesięcioma pannami "przychodzi nagle, w jednej chwili". Wtedy jest już za późno.

Jedynym ratunkiem jest „powrót” — obietnica dana Jeremiaszowi, gdy występował w imieniu tych, którzy byli zawiedzeni podczas pierwszego rozczarowania. Gdyby lud Boży powrócił do Niego, On powróciłby do nich, lecz buntownicy odmawiają i światło, które oświetlało drogę, zgasło. Światło na początku było Wołaniem o północy, a drogę naprzód rozświetlało chwalebne prawe ramię Chrystusa aż po wieczność. Chrystus szedł na czele tych, którzy szli tą drogą, a światło za nimi musi być tym samym światłem, ponieważ Chrystus ilustruje koniec drogi jej początkiem. Wołanie o północy było i jest terazniejszą prawdą.

"Często zwraca się moją uwagę na przypowieść o dziesięciu pannach, z których pięć było mądrych, a pięć głupich. Ta przypowieść wypełniła się i wypełni co do joty, gdyż ma szczególne zastosowanie na ten czas i, podobnie jak poselstwo trzeciego anioła, została wypełniona i pozostanie prawdą obecną aż do końca czasu." Review and Herald, 19 sierpnia 1890.

Pragnienie usunięcia Świętego sprzed ich oblicza jest odrzuceniem nie tylko Chrystusa, ale także Chrystusa jako Alfa i Omegi. Jest to odrzucenie poselstwa Wołania o północy. Poselstwo Wołania o północy u zarania adwentyzmu było korektą nieudanej przepowiedni.

Buntownicy, którzy odrzucili „stare ścieżki” i stworzyli fałszywy „stół”, oddzielony od sprawiedliwych, jak to ukazuje wypełnienie wołania o północy w ruchu millerowskim. Wtedy „Tysiąc” uciekło „na zgromienie jednego” i ruch nagle zmniejszył się z pięćdziesięciu tysięcy do pięćdziesięciu. Uciekli z powodu „zgromienia”, które przyszło od „pięciu” mądrych panien, które powiedziały im, że nie mają oliwy, aby się nią podzielić, i że muszą pójść i kupić własną oliwę. Oddzielenie głupich od mądrych pozostawiło mądre panny „jak znak na szczycie góry i jak sztandar na wzgórzu”. Bunt głupich panien 22 października 1844 roku zilustrował bunt z 1863 roku, ponieważ 22 października 1844 był początkiem dziewiętnastu lat, które oznaczają koniec „siedmiu czasów” z Księgi Kapłańskiej 26. Mamy na ten temat więcej do powiedzenia, ale bunt w 1844 roku był typem buntu z 1863 roku i wyznacza moment, kiedy stworzono fałszywy stół.

Strach, którego doświadczają głupie panny, jest strachem przedstawionym, gdy mądre panny zostają wskrzeszone i stają na nogach. Wtedy jest już za późno, by otrząsnąć się z rozczarowania z 18 lipca 2020 roku, a kolejną rzeczą, która nastąpi, jest wstąpienie do nieba, które ma miejsce w czasie wprowadzenia ustawy niedzielnej. Wtedy następuje wielkie trzęsienie ziemi.

I w tej samej godzinie nastąpiło wielkie trzęsienie ziemi i runęła dziesiąta część miasta; w trzęsieniu ziemi zginęło siedem tysięcy ludzi, a pozostali przerazili się i oddali chwałę Bogu nieba. Drugie biada minęło; oto trzecie biada szybko nadchodzi. Objawienie 11:13, 14.

Jedenasty rozdział Księgi Objawienia wskazuje, że podczas Rewolucji Francuskiej upadła dziesiąta część miasta, a w tamtej historii naród Francji — naród przedstawiony za pomocą dwóch proroczych rogów, Sodomy i Egiptu — został obalony. Dwa rogi Francji są typem dwóch rogów Stanów Zjednoczonych.

Francja była prorocznie jednym z dziesięciu królestw, które w siódmym rozdziale Księgi Daniela reprezentują pogański Rzym, i dlatego upadła dziesiąta część królestwa (miasta). W istocie, spośród tych dziesięciu rogów z Daniela 7, które ostatecznie posadziły papieżstwo na tronie ziemi w roku 538, to właśnie Francja była głównym królestwem, które ustanowiło papieżstwo. Jako jedna z dziesięciu potęg z Daniela 7 Francja typizuje rolę dwurożnej bestii z ziemi z Apokalipsy 13. Stany Zjednoczone dokonują na końcu tego samego dzieła dla papieżstwa, jakiego Francja dokonała na początku. Stany Zjednoczone są wiodącą potęgą spośród dziesięciu królów, którzy reprezentują Organizację Narodów Zjednoczonych, i upadają podczas trzęsienia ziemi związanego z prawem niedzielnym. Te wersety omówimy szerzej w następnym artykule.

Jednym z głównych zagadnień tego artykułu jest to, że jest on przesłaniem, które stawia lud Boży na nogi, gdyż Pocieszyciel, który stawia ich na nogi, jest przedstawiony jako oliwa, która nie tylko symbolizuje Ducha Świętego, lecz także przekazy, jakie Bóg posyła swojemu ludowi. Przesłanie z jedenastego rozdziału Objawienia, które stawia Mojżesza i Eliasza na nogi, jest również przedstawione poprzez obietnicę daną Jeremiaszowi.

Dlatego tak mówi Pan: Jeśli się nawrócisz, znowu cię przyjmę i staniesz przede Mną; a jeśli oddzielił to, co cenne, od tego, co podłe, będziesz jak moje usta. Niech oni wracają do ciebie, lecz ty do nich nie wracaj. I uczynię cię dla tego ludu murem spiżowym, warownym; będą walczyć przeciw tobie, lecz nie przemogą cię, bo jestem z tobą, aby cię ocalić i wybawić — mówi Pan. I wyrwę cię z ręki niegodziwych i wybawię cię z ręki okrutników. Jeremiasz 15:19–21.

Izajasz wystosował to samo wezwanie, gdy powiedział: "Tak bowiem mówi Pan Bóg, Święty Izraela: W nawróceniu i odpoczynku będziecie zbawieni." Izajasz dodał, że to "nawrócenie" było związane z czasem zwlekania w przypowieści, bo napisał: "Dlatego Pan będzie czekał, aby okazać wam łaskę, i dlatego będzie wywyższony, aby zlitować się nad wami; albowiem Pan jest Bogiem sądu; błogosławieni wszyscy, którzy na niego czekają."

Przywilej bycia „ustami” Boga, jak wskazał prorok Jeremiasz, to przywilej przemawiania w imieniu Boga w czasie, gdy Stany Zjednoczone „mówią jak smok”. Słowa, które wówczas wypowie lud Boży, będą ostrzeżeniem przed znamieniem papieskiej bestii. Uczestnictwo w tym chwalebnym ruchu wymaga, abyśmy powrócili.

Jeśli się nawrócisz, o Izraelu — mówi Pan — nawróć się do mnie; a jeśli usuniesz swoje obrzydliwości sprzed moich oczu, nie będziesz się tułał. I będziesz przysięgał: „Jako żyje Pan”, w prawdzie, w sądzie i w sprawiedliwości; i narody będą się w nim błogosławić i w nim będą się chlubić. Tak bowiem mówi Pan do ludzi Judy i Jerozolimy: Zaorajcie swoje ugory i nie siejcie między ciernie. Obrzeźcie się dla Pana i zdejmijcie napletki waszego serca, mężowie Judy i mieszkańcy Jerozolimy, aby nie wyszła moja zapalczliwość jak ogień i nie płonęła tak, że nikt jej nie zgasi, z powodu zła waszych uczynków. Oznajmijcie w Judzie i ogłoście w Jerozolimie; i powiedzcie: Zadmijcie w trąbę w kraju; wołajcie, gromadźcie się i mówcie: Zgromadźcie się, a wejdźmy do miast warownych. Wznieście znak ku Syjonowi; uchodźcie, nie zwlekajcie, bo sprowadzę z północy nieszczęście i wielkie zniszczenie. Lew wyszedł ze swej gęstwiny, niszczyciel narodów jest w drodze; wyszedł ze swego miejsca, by obrócić twoją ziemię w pustkowie; a twoje miasta będą spustoszone, bez mieszkańca. Jeremiasza 4:1–7.

Ale Duch Pana zstąpił na Gedeona i on zadał w trąbę; i Abiezer zgromadził się za nim. I posłał posłańców po całym Manassesie; który również zgromadził się za nim: i posłał posłańców do Asera, do Zabulona i do Neftalego; i oni wyszli na ich spotkanie. Sędziów 6:34, 35.